

Tuomiolauselma

1) Pääasiassa kyseessä olevan kaltainen aine eli polttoaineeksi myyty raskas polttoöljy ei ole jätteistä 15.7.1975 annetussa neuvoston direktiivissä 75/442/EY, sellaisena kuin se on muutettuna 24.5.1996 tehdyllä komission päätöksellä 96/350/EY, tarkoitettua jätettä silloin, kun sitä käytetään tai hyödynnetään kaupallisesti tavalla, joka on taloudellisesti kannattavaa, ja kun sitä voidaan tosiasiaassa käyttää polttoaineena ilman, että siihen on tarpeen kohdistaa edeltäviä muuntamistoimia.

2) Haaksirikon seurauksena mereen valunut öljy, joka on sekoittunut veteen ja sedimentteihin ja joka on ajelehtinut pitkien jäsenvaltion rannikkoa ja kulkeutunut rantaan saakka, on direktiivin 75/442, sellaisena kuin se on muutettuna päätöksellä 96/350, 1 artiklan a alakohdassa tarkoitettua jätettä, kun sitä ei enää voida käyttää tai hyödyntää kaupallisesti ilman edeltäviä muuntamistoimia.

3) Direktiivin 75/442, sellaisena kuin se on muutettuna päätöksellä 96/350, 15 artiklan soveltamiseksi siihen, että mereen on onnettomuuden seurauksena valunut öljyä, joka on pilannut jäsenvaltion rannikkoa,

— kansallinen tuomioistuin voi pitää tämän öljyn myyjää ja öljyn kuljetukseen käytetyn aluksen rahtaaaja direktiivin 75/442, sellaisena kuin se on muutettuna päätöksellä 96/350, 1 artiklan b alakohdassa tarkoitettuna kyseisen jätteen tuottajana ja siis jätteen "aiempana haltijana" tämän direktiivin 15 artiklan toisen luetelmakohdan ensimmäisen osan soveltamiseksi, jos kansallinen tuomioistuin päätyy katsomaan niiden seikkojen perusteella, joita vain se voi arvioida, että kyseinen myyjä-rahtaaaja on myötävaikuttanut siihen riskiin, että haaksirikosta aiheutuu pilaantumista, erityisesti jättämällä toteuttamatta toimet tällaisen tapahtuman ehkäisemiseksi, kuten toimet, jotka koskevat aluksen valintaa

— jos osoittautuu, että öljyn aiheuttamien pilaantumisvahinkojen kansainvälinen korvausrahasto ei vastaa kustannuksista, jotka liittyvät sellaisesta jätteestä huolehtimiseen, joka on syntynyt öljyn valumisesta mereen onnettomuuden seurauksena, tai että se ei voi vastata niistä, koska onnettomuudesta on jo maksettu korvausta sallittu enimmäismäärä, ja että vastuun osalta säädettyjen rajoitusten ja/tai vapautusten mukaisesti jäsenvaltion kansallinen oikeus, mukaan lukien kansainvälisistä yleissopimuksista johtuva oikeus, on esteenä sille, että kustannukset ovat aluksen omistajan ja/tai aluksen rahtaaajan vastuulla, vaikka näitä on pidettävä direktiivin 75/442, sellaisena kuin se on muutettuna päätöksellä 96/350, 1 artiklan c alakohdassa tarkoitettuina jätteen "haltijoina", tällaisessa kansallisessa oikeudessa on silloin sallittava kyseisen direktiivin 15 artiklan asianmukaisen täytäntöönpanon varmistamiseksi, että valmistaja, jonka tuotteesta näin levinnyt jäte on peräisin, vastaa kustannuksista. Saastuttaja maksaa -periaatteen mukaisesti tällainen valmistaja voidaan kuitenkin katsoa velvolliseksi vastaamaan kustannuksista vain, jos valmistaja on toiminnallaan myötävaikuttanut siihen riskiin, että aluksen haaksirikosta aiheutuu pilaantumista.

(¹) EUVL C 129, 9.6.2007.

Yhteisöjen tuomioistuimen tuomio (kolmas jaosto) 19.6.2008 (Raad van State van België (Belgia) esittämä ennakkoratkaisupyyntö) — Nationale Raad van Dierenkwekers en Liefhebbers VZW ja Andibel VZW v. Belgian valtio

(Asia C-219/07) (¹)

(EY 30 artikla — Asetus (EY) N:o 338/97 — Luonnonvaraisten eläinten ja kasvien suojelu — Tässä asetuksessa mainittujen tai sen soveltamisalaan kuulumattomien tiettyjen lajien nisäkkäiden hallussapitokieltö — Sallittu hallussapito muissa jäsenvaltioissa)

(2008/C 209/15)

Oikeudenkäyntikieli: hollanti

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin

Raad van State van België

Pääasian asianosaiset

Kantajat: Nationale Raad van Dierenkwekers en Liefhebbers VZW ja Andibel VZW

Vastaja: Belgian valtio

Oikeudenkäynnin kohde

Ennakkoratkaisupyyntö — Raad van State van België — EY 30 artiklan ja luonnonvaraisten eläinten ja kasvien suojelusta niiden kauppaa sääntelemällä 9.12.1996 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 338/97 (EYVL L 61, s. 1) tulkinta — Kansallinen säännöstö, jossa vahvistetaan luettelo lajeista, joita voidaan pitää hallussa kyseisessä jäsenvaltiossa, jolloin asetuksen liitteissä B, C ja D mainittujen lajien sekä asetuksen soveltamisalaan kuulumattomien lajien hallussapito ei ole sallittua — Sallittu hallussapito muissa jäsenvaltioissa, joiden lainsäädäntö on asetuksen mukainen

Tuomiolauselma

Pääasiassa kyseessä olevan kaltainen säännöstö, jonka mukaan muihin kuin tässä säännöstössä nimenomaisesti mainittuihin lajeihin kuuluvien nisäkkäiden maahantuontia, hallussapitoa ja kaupan pitämistä koskevaa kieltoa sovelletaan luonnonvaraisten eläinten ja kasvien suojelusta niiden kauppaa sääntelemällä 9.12.1996 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 338/97 liitteeseen A kuulumattomiin nisäkäslajeihin, ei ole EY 28 artiklan ja EY 30 artiklan, tarkasteltuina sellaisenaan tai yhdessä tämän asetuksen kanssa, vastainen, jos tämän tuomion 27–29 kohdassa mainittujen intressien ja vaatimusten suojelua tai noudattamista ei voida varmistaa yhtä tehokkaasti yhteisön sisäistä kauppaa vähemmän rajoittavilla toimenpiteillä.

Ennakkoratkaisupyyntöön esittäneen tuomioistuimen on selvítettävä

- perustuvatko nisäkäslajeja, joiden hallussapito on sallittu, koskevan kansallisen luettelon laatiminen ja siihen myöhemmin tehtävät muutokset objektiivisiin kriteereihin, jotka eivät ole syrjiviä
- onko säädetty menettelystä, jonka avulla ne, joita asia koskee, voivat saada nisäkäslajeja sisällytetyiksi tähän luetteloon; onko se sellainen, että siihen on helppo turvautua; voidaanko se saattaa päätökseen kohtuullisessa ajassa, ja jos luetteloon sisällyttäminen evätään, mikä on perusteltava, voidaanko asia saattaa tuomioistuimen käsiteltäväksi
- voivatko toimivaltaiset hallintoviranomaiset hylätä hakemukset, jotka koskevat nisäkäslajien sisällyttämistä kyseiseen luetteloon tai joilla pyritään saamaan yksittäispoikkeus luettelossa mainitsemattomien lajien yksilöiden hallussapitämiseksi, ainoastaan siinä tapauksessa, että asianomaisten lajien yksilöiden hallussapidosta aiheutuu todellista vaaraa edellä mainittujen intressien ja vaatimusten suojelemiselle ja
- ovatko edellytykset, jotka on asetettu tässä luettelossa mainitsemattomien nisäkäslajien yksilöiden hallussapitämiseksi ja jotka mainitaan 14.8.1986 annetun eläinsuojelulain, sellaisena kuin se on muutettuna 4.5.1995 annetulla lailla, 3 bis §:n 2 momentin 3 kohdan b alakohdassa ja 6 kohdassa, objektiivisesti perusteltuja, ja onko niin, että ne eivät mene pidemmälle kuin kansallisella säännöstöllä kokonaisuutena tarkasteltuna tavoitellun päämäärän saavuttamiseksi on tarpeen.

(¹) EUVL C 155, 7.7.2007.

**Yhteisöjen tuomioistuimen tuomio (neljäs jaosto)
19.6.2008 — Euroopan yhteisöjen komissio v. Ranskan tasavalta**

(Asia C-220/07) (¹)

(Jäsenyysselvöitteiden noudattamatta jättäminen — Direktiivi 2002/22/EY — Sähköinen viestintä — Yleispalvelun tarjoamisesta vastaavien yritysten nimeäminen — Virheellinen täytäntöönpano)

(2008/C 209/16)

Oikeudenkäyntikieli: ranska

Asianosaiset

Kantaja: Euroopan yhteisöjen komissio (asiamiehet: J.-P. Keppenne ja M. Shotton)

Vastaaja: Ranskan tasavalta (asiamiehet: G. de Bergues ja B. Messmer)

Oikeudenkäynnin kohde

Jäsenyysselvöitteiden noudattamatta jättäminen — Yleispalvelusta ja käyttäjien oikeuksista sähköisten viestintäverkkojen ja -palvelujen alalla (yleispalveludirektiivi) 7.3.2002 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2002/22/EY (EYVL L 108, s. 51) [8, 12 ja 13 artiklan] virheellinen täytäntöönpano — Velvollisuus käyttää tehokkaita, puolueettomia, avoimia ja syrjimättömiä mekanismeja nimettäessä yrityksiä takaamaan yleispalvelun tarjonnan — Kansallinen lainsäädäntö, jolla suljetaan pois etukäteen taloudelliset toimijat, jotka eivät kykene huolehtimaan tämän palvelun tarjoamisesta koko valtion alueella

Tuomiolauselmä

- 1) Ranskan tasavalta ei ole noudattanut yleispalvelusta ja käyttäjien oikeuksista sähköisten viestintäverkkojen ja -palvelujen alalla (yleispalveludirektiivi) 7.3.2002 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2002/22/EY 8 artiklan 2 kohdan, 12 ja 13 artiklan ja liitteen IV mukaisia velvoitteitaan saattaessaan osaksi kansallista oikeusjärjestystään säännökset, jotka liittyvät yritysten, jotka voivat taata yleispalvelun tarjonnan, nimeämiseen.
- 2) Ranskan tasavalta veloitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

(¹) EUVL C 211, 8.9.2007.

**Yhteisöjen tuomioistuimen tuomio (kahdeksas jaosto)
24.6.2008 — Euroopan yhteisöjen komissio v. Luxemburgin suurherttuakunta**

(Asia C-272/07) (¹)

(Julkiset hankinnat — Direktiivi 2004/18/EY — Julkisia rakennusurakoita sekä julkisia tavara- ja palveluhankintoja koskevien sopimusten tekomenettelyjen yhteensovittaminen — Direktiivin määräajassa tapahtuvan täytäntöönpanon laiminlyönti)

(2008/C 209/17)

Oikeudenkäyntikieli: ranska

Asianosaiset

Kantaja: Euroopan yhteisöjen komissio (asiamiehet: B. Stromsky ja D. Kukovec)

Vastaaja: Luxemburgin suurherttuakunta (asiamies: C. Schiltz)